

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Επί του σχεδίου νόμου «Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα και συναφείς ρυθμίσεις»

Εισαγωγή

Το παρόν σχέδιο νόμου (αποτελούμενο από οκτώ κεφάλαια, σαράντα άρθρα και τέσσερα παραρτήματα) ενσωματώνει με πληρότητα και ορθότητα στο εσωτερικό δίκαιο τις λογιστικές διατάξεις της Οδηγίας 34/2013/ΕΕ και υλοποιεί την περαιτέρω απλοποίηση του Κώδικα Φορολογικής Απεικόνισης Συναλλαγών (ΚΦΑΣ) του ν. 4093/2012. Το νομοθέτημα στοχεύει στην ενοποίηση, συμπλήρωση και εκσυγχρονισμό των λογιστικών κανόνων της χώρας, ώστε να δημιουργηθεί ένα ολοκληρωμένο και λειτουργικό λογιστικό-ρυθμιστικό πλαίσιο για τις επιχειρήσεις και λοιπές υποκείμενες οντότητες. Η εφαρμογή του νέου πλαισίου καταπολεμά τη λογιστική πολυνομία και υπηρετεί την ανάγκη για διαφάνεια, αξιοπιστία και συγκρισιμότητα της χρηματοοικονομικής πληροφόρησης, συνθήκες που συμβάλλουν στην ομαλή λειτουργία της αγοράς. Έχει ληφθεί ιδιαίτερα υπόψη η αρχή «προτεραιότητα στις μικρές επιχειρήσεις» της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη μείωση του διοικητικού κόστους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΟΝΤΟΤΗΤΩΝ

Το κεφάλαιο αυτό αναφέρεται στο πεδίο εφαρμογής του νόμου και στην κατηγοριοποίηση των υποκείμενων οντοτήτων με βάση το μέγεθός τους, κριτήριο με το οποίο συναρτώνται οι εφαρμοστέοι κανόνες. Ο όρος οντότητα αναφέρεται σε κάθε κερδοσκοπικό ή μη κερδοσκοπικό, νομικό ή φυσικό πρόσωπο του ιδιωτικού ή του δημόσιου τομέα που υπόκειται στην εφαρμογή αυτού του νόμου.

Άρθρο 1: Πεδίο εφαρμογής

Η παράγραφος 1 ορίζει ότι το πλήρες γλωσσάριο όρων του παραρτήματος Α είναι αναπόσπαστο τμήμα του παρόντος νόμου και ότι η εφαρμογή επιμέρους διατάξεων γίνεται με βάση αυτούς τους όρους. Στην παράγραφο 2 καθορίζονται οι υποκείμενες στον παρόντα νόμο οντότητες, ενώ στις παραγράφους 3 έως 6 αναφέρονται οι οντότητες που εφαρμόζουν τα Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Αναφοράς κατά την κατάρτιση των χρηματοοικονομικών τους καταστάσεων, είτε δυνάμει του Κανονισμού 1606/2002, είτε δυνάμει του παρόντος νόμου, είτε σε προαιρετική βάση. Στην παράγραφο 7 ορίζεται ότι οι κερδοσκοπικές ή μη κερδοσκοπικές οντότητες που ανήκουν στο δημόσιο τομέα ή ελέγχονται από το δημόσιο ή τελούν υπό την εποπτεία του δημοσίου, όταν εμπίπτουν στην εφαρμογή του άρθρου 156 του νόμου 4270/2014, εφαρμόζουν

μόνο τα άρθρα 3 έως και 15 του παρόντος νόμου. Στην παράγραφο 8 ρυθμίζεται το λογιστικό πλαίσιο της Τράπεζας της Ελλάδος. Τέλος, στις παραγράφους 9 και 10 καθορίζεται το λογιστικό πλαίσιο των οργανισμών επενδύσεων σε κινητές αξίες.

Άρθρο 2: Καθορισμός μεγέθους οντοτήτων

Με τις διατάξεις του άρθρου 2 καθορίζονται τα όρια μεγέθους των οντοτήτων για την εφαρμογή του παρόντος νόμου. Τα όρια αυτά στηρίζονται στα κριτήρια μεγέθους της Οδηγίας 34. Η βασική αρχή που υιοθετεί ο παρών νόμος είναι ότι οι λογιστικοί κανόνες για την κατάρτιση λογιστικών καταστάσεων προσδιορίζονται με βάση το μέγεθος της οντότητας και όχι με βάση το νομικό τύπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ

Το κεφάλαιο αυτό αναφέρεται σε ρυθμίσεις σχετικά με την τήρηση λογιστικών αρχείων από τις υποκείμενες οντότητες. Το κεφάλαιο αυτό έχει λογιστικό ενδιαφέρον αλλά ταυτόχρονα, σε συνδυασμό με το κεφάλαιο 3, καλύπτει την ύλη που κάλυπτε ο καταργούμενος ΚΦΑΣ (η υποπαράγραφος Ε1 της παραγράφου Ε του νόμου 4093/2012).

Άρθρο 3: Λογιστικό σύστημα και βασικά λογιστικά αρχεία

Το άρθρο 3 ρυθμίζει με πληρότητα το ζήτημα της τήρησης των λογιστικών αρχείων με τρόπο που να διασφαλίζεται αξιόπιστη και ελέγξιμη αλληλουχία τεκμηρίων (ελεγκτική αλυσίδα), ώστε να είναι ευχερής η συσχέτιση συναλλαγών και γεγονότων με τα λογιστικά αρχεία και τις χρηματοοικονομικές καταστάσεις, υποδείγματα των οποίων παρουσιάζονται στο Παράρτημα Β.

Εισάγεται ο όρος «αρχεία» ο οποίος αναφέρεται τόσο στα τηρούμενα «βιβλία» όσο και στα λογιστικά στοιχεία (παραστατικά), σύμφωνα με τη διεθνή πρακτική. Δηλαδή τα παραστατικά των συναλλαγών αποτελούν υποσύνολο των λογιστικών αρχείων.

Στις παραγράφους 1 έως 4 ρυθμίζονται επιμέρους θέματα τήρησης αρχείων για τα πάσης φύσεως στοιχεία του ισολογισμού (περιουσιακά στοιχεία, υποχρεώσεις, καθαρή θέση) και της κατάστασης αποτελεσμάτων (έσοδα, κέρδη, έξοδα και ζημιές). Ιδιαίτερα, κάθε οντότητα παρακολουθεί στο δικό της αυτόνομο λογιστικό σύστημα τα στοιχεία που περιγράφονται στις παραγράφους 1 και 2, κατά περίπτωση.

Με την παράγραφο 5 παραμένει η υποχρέωση της οντότητας να παρακολουθεί ενδεχόμενη διαφοροποίηση της φορολογικής από τη λογιστική βάση. Η παρακολούθηση δύναται να γίνεται με κάθε πρόσφορο, κατά την κρίση της οντότητας, αλλά ελέγξιμο τρόπο (μέσω του λογιστικού συστήματος, με μηχανογραφική εφαρμογή, κλπ.). Η οντότητα έχει τη δυνατότητα, αλλά όχι την

υποχρέωση, να συντάσσει με βάση τις ανωτέρω πληροφορίες περί λογιστικής και φορολογικής βάσης, απόλυτα φορολογικό ισολογισμό και φορολογική κατάσταση αποτελεσμάτων και ξεχωριστά λογιστικό ισολογισμό και κατάσταση αποτελεσμάτων.

Στην παράγραφο 6 ορίζεται ότι η τήρηση των αρχείων μπορεί να γίνεται με χειρόγραφο ή ηλεκτρονικό τρόπο. Στην παράγραφο 7 ορίζεται ότι τα παραστατικά μπορεί να εκδίδονται σε γλώσσα άλλη από την Ελληνική, ενώ τα άλλα λογιστικά αρχεία τηρούνται στην Ελληνική γλώσσα.

Στην παράγραφο 8 ρυθμίζεται το ζήτημα της τήρησης σχεδίου λογαριασμών (κωδικοί και ονοματολογία λογαριασμών), ως μέρος του λογιστικού συστήματος της οντότητας. Προτείνεται σχέδιο λογαριασμών προσαρμοσμένο στις διατάξεις του παρόντος νομοσχεδίου (Παράρτημα Γ). Σημειώνεται ότι σύμφωνα με την παράγραφο αυτή η οντότητα οφείλει να ακολουθεί την ονοματολογία, το περιεχόμενο και το βαθμό ανάλυσης και συγκέντρωσης των λογαριασμών. Ακολουθώντας τη διεθνή πρακτική, δεν είναι υποχρεωτικού χαρακτήρα οι κωδικοί των λογαριασμών. Στην παράγραφο 9 παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε οντότητα που υπόκειται σε αυτό το νόμο να εφαρμόζει, εναλλακτικά του σχεδίου λογαριασμών της παραγράφου 8, το σχέδιο λογαριασμών, όπως ισχύει κατά την 31 Δεκεμβρίου 2014.

Στην παράγραφο 10 περιγράφεται το διπλογραφικό λογιστικό σύστημα για τις οντότητες που συντάσσουν ισολογισμό, πέραν της σύνταξης κατάστασης αποτελεσμάτων. Οι οντότητες που υποχρεούνται στη σύνταξη μόνο κατάστασης αποτελεσμάτων (παράγραφος 11), δύνανται να χρησιμοποιούν κατάλληλο απλογραφικό λογιστικό σύστημα που προδιαγράφεται στην παράγραφο 12.

Άρθρο 4: Άλλα λογιστικά αρχεία

Το άρθρο 4 (παράγραφοι 1 έως 10) καθορίζει τα πρόσθετα λογιστικά αρχεία που οφείλουν να τηρούν οι υποκείμενες οντότητες καθώς και τις πληροφορίες που αυτά πρέπει να παρέχουν σχετικά με τα περιουσιακά στοιχεία, τις υποχρεώσεις και τους λογαριασμούς καθαρής θέσης (απογραφή τέλους χρήσης), με ημερομηνία αναφοράς το τέλος της λογιστικής τους περιόδου. Ιδιαίτερα σημειώνεται ότι ο προσδιορισμός της ποσότητας των αποθεμάτων στο τέλος της περιόδου (παράγραφος 4.γ) δύναται να γίνεται με έμμεσες τεχνικές που είναι αξιόπιστες, λαμβάνοντας υπόψη τις γενικές κατηγορίες των αποθεμάτων. Η οντότητα οφείλει να τεκμηριώνει κατάλληλα την αξιοπιστία των τεχνικών που χρησιμοποιεί.

Άρθρο 5: Διασφάλιση αξιοπιστίας λογιστικού συστήματος

Το άρθρο αυτό παρέχει, σύμφωνα με τις βέλτιστες διεθνείς πρακτικές, ένα ολοκληρωμένο πλέγμα ρυθμίσεων με στόχο την διασφάλιση της αξιοπιστίας του λογιστικού συστήματος των οντοτήτων, είτε αυτό τηρείται μηχανογραφικά είτε χειρόγραφα. Στις παραγράφους 1 έως 2 ορίζεται ότι η οντότητα έχει την ευθύνη της τήρησης κατάλληλου λογιστικού συστήματος για τη σύνταξη χρηματοοικονομικών καταστάσεων σύμφωνα με τις απαιτήσεις αυτού του νόμου. Στις παραγράφους 3 έως 5 εισάγονται πρόσθετες ρυθμίσεις για την τήρηση των λογιστικών αρχείων και ιδιαίτερα η υποχρέωση της οντότητας να τεκμηριώνει με κατάλληλα τεκμήρια τις συναλλαγές και τα γεγονότα που την αφορούν, ενώ στην παράγραφο 6 ορίζεται η ευθύνη του εκδότη παραστατικών να αποστέλλει έγκαιρα αυτά στον αντισυμβαλλόμενο είτε τα παραστατικά είτε τις σχετικές πληροφορίες.

Περαιτέρω, στην παράγραφο 7 ορίζεται η ευθύνη της οντότητας για την εφαρμογή κατάλληλων δικλίδων προκειμένου να διασφαλίζεται η αυθεντικότητα και ακεραιότητα των τεκμηρίων, καθώς και για τη δημιουργία αξιόπιστης και ελέγξιμης αλληλουχίας τεκμηρίων (ελεγκτική αλυσίδα) με σκοπό την ευχερή συσχέτιση των συναλλαγών και άλλων γεγονότων με τα λογιστικά αρχεία και τις χρηματοοικονομικές καταστάσεις. Ειδικά ρυθμίζεται στις παραγράφους 8 και 9 η ευθύνη της οντότητας για την παρακολούθηση και τεκμηρίωση των αποθεμάτων που παραλαμβάνονται ή αποστέλλονται, είτε έχουν τιμολογηθεί είτε όχι, με βάση τις διεθνείς πρακτικές. Δεν υπάρχει πλέον νομική υποχρέωση τήρησης του βιβλίου αποθήκης που επέβαλαν καταργούμενες ή καταργηθείσες διατάξεις στο παρελθόν.

Θεσπίζεται επίσης στην παράγραφο 10 η υποχρέωση της οντότητας να διασφαλίζει ότι το τηρούμενο λογιστικό σύστημα παρέχει ευχερώς, αναλυτικά και σε σύνοψη, όλα τα δεδομένα και τις πληροφορίες που απαιτούνται για να καθίσταται ευχερής η διενέργεια συμφωνιών και επαληθεύσεων κατά τη διενέργεια οποιουδήποτε ελέγχου. Για το σκοπό αυτό λαμβάνονται υπόψη οι απαιτήσεις της εμπορικής, φορολογικής ή ασφαλιστικής νομοθεσίας ή του καταστατικού, ή άλλης ειδικής νομοθεσίας που διέπει τη λειτουργία επιμέρους οντοτήτων. Άλλες δικλίδες λειτουργίας θεσπίζονται με τις παραγράφους 11 έως 17 με στόχο την αξιοπιστία των λογιστικών πληροφοριών.

Τέλος, στις παραγράφους 18 και 19 ρυθμίζονται θέματα εξωτερικής ανάθεσης της λογιστικής παρακολούθησης της οντότητας και της σχετικής ευθύνης.

Άρθρο 6: Χρόνος ενημέρωσης λογιστικών αρχείων

Με το άρθρο αυτό (παράγραφοι 1 έως 3) ορίζονται οι προθεσμίες για την ενημέρωση των λογιστικών αρχείων για συναλλαγές και γεγονότα, για τον προσδιορισμό της ποσότητας των αποθεμάτων στο τέλος της χρήσης (ημερομηνία ισολογισμού), καθώς και την σύνταξη των χρηματοοικονομικών καταστάσεων.

Άρθρο 7: Φύλαξη λογιστικών αρχείων

Με τις παραγράφους 1 έως 3 ρυθμίζονται θέματα χρόνου και τρόπου διατήρησης των λογιστικών αρχείων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΑ ΠΩΛΗΣΕΩΝ

Το κεφάλαιο 3 ενσωματώνει ρυθμίσεις της Οδηγίας 2006/112/ΕΕ περί ΦΠΑ που αναφέρονται στην έκδοση τιμολογίου πώλησης. Το κεφάλαιο αυτό συμπληρώνει τις ρυθμίσεις ζητημάτων που κάλυπτε ο καταργούμενος ΚΦΑΣ (πρώην ΚΒΣ).

Άρθρο 8: Τιμολόγιο πώλησης

Στις παραγράφους 1 έως 8 δίνεται ο ορισμός της έννοιας του τιμολογίου, σύμφωνα με την Οδηγία 2006/112/ΕΕ, καθορίζεται η ευθύνη του πωλητή για την έκδοση τιμολογίου πώλησης και παρέχεται η δυνατότητα έκδοσης τιμολογίου από άλλα πρόσωπα. Στην παράγραφο 9 παρέχεται απαλλαγή από την υποχρέωση έκδοσης τιμολογίου στο δημόσιο, στις περιφέρειες, στις νομαρχίες, στους δήμους, στις κοινότητες και σε λοιπούς οργανισμούς δημοσίου δικαίου για δραστηριότητες ή πράξεις τις οποίες πραγματοποιούν ως δημόσια εξουσία και με την προϋπόθεση ότι οι πράξεις αυτές δεν υπόκεινται σε Φόρο Προστιθέμενης Αξίας. Στις παραγράφους 10 έως 11 αντιμετωπίζονται ειδικά θέματα, όταν ο πωλητής δεν εκδίδει ή δεν υποχρεούται να εκδώσει τιμολόγιο πώλησης. Στις παραγράφους 12 και 13 ρυθμίζονται θέματα σε περιπτώσεις πώλησης αγαθών για λογαριασμό τρίτων.

Τέλος, σημειώνεται ότι προαιρετικά δύναται να εκδώσει τιμολόγιο πώλησης και ο αγρότης του ειδικού καθεστώτος ΦΠΑ του ν. 2859/2000.

Άρθρο 9: Περιεχόμενο τιμολογίου

Στο άρθρο αυτό ορίζεται αναλυτικά το υποχρεωτικό περιεχόμενο του τιμολογίου και παρέχεται η δυνατότητα έκφρασης των σχετικών ποσών σε οποιοδήποτε νόμισμα. Ορίζεται επίσης, σύμφωνα με την σχετική Οδηγία της ΕΕ, ότι για τους σκοπούς του παρόντος νόμου το τιμολόγιο πώλησης δεν απαιτείται να φέρει την υπογραφή του εκδότη, μολονότι αυτό μπορεί να είναι επιχειρηματική πρακτική ή να απαιτείται από άλλη νομοθεσία.

Άρθρο 10: Απλοποιημένο τιμολόγιο και Συγκεντρωτικό τιμολόγιο

Στις παραγράφους 1 έως 3 του άρθρου αυτού εισάγονται αντίστοιχες ρυθμίσεις της Οδηγίας 2006/112/ΕΕ για τη δυνατότητα έκδοσης απλοποιημένου και συγκεντρωτικού τιμολογίου. Για τους λαμβάνοντες παραστατικά, δαπάνες ποσού μέχρι 100 ευρώ μπορεί νομίμως να τεκμηριώνονται και με παραστατικά του άρθρου 12.

Άρθρο 11: Χρόνος έκδοσης τιμολογίου

Στο άρθρο καθορίζεται ως γενική αρχή ότι η υποχρέωση έκδοσης τιμολογίου γεννάται κατά τον χρόνο που πραγματοποιείται η αποστολή ή παράδοση των αγαθών ή των υπηρεσιών. Το τιμολόγιο μπορεί να εκδίδεται σε άλλη ημερομηνία η οποία αναφέρεται επί του τιμολογίου. Ορίζεται ως προθεσμία έκδοσης του τιμολογίου η 15^η του επόμενου μήνα από την παράδοση ή αποστολή αγαθών ή την ολοκλήρωση της υπηρεσίας, κατά περίπτωση. Ειδική προθεσμία ορίζεται για συνεχιζόμενη παροχή υπηρεσιών, παροχή αγαθών, ή κατασκευή έργου, καθώς και για το συγκεντρωτικό τιμολόγιο.

Άρθρο 12: Εκδιδόμενα στοιχεία για λιανική πώληση αγαθών ή υπηρεσιών

Στο άρθρο αυτό ρυθμίζεται το ζήτημα έκδοσης παραστατικού πώλησης για τη λιανική πώληση αγαθών ή υπηρεσιών. Εισάγεται ως γενική αρχή η έκδοση παραστατικών λιανικής πώλησης με τη χρήση φορολογικών ηλεκτρονικών μηχανισμών του νόμου 1809/1980. Διευκρινίζεται ότι όταν σε λιανική πώληση εκδίδεται τιμολόγιο, το σχετικό παραστατικό υπόκειται σε κάθε περίπτωση με σήμανση. Με απόφαση του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων δύναται να τίθενται σε εφαρμογή τεχνικές προδιαγραφές καθώς και πληροφοριακά και λειτουργικά χαρακτηριστικά των ηλεκτρονικών ταμειακών μηχανών που είναι σύμφωνα με τις βέλτιστες Ευρωπαϊκές πρακτικές, με σκοπό τη διασφάλιση της αυθεντικότητας και της ακεραιότητας των εκδιδόμενων στοιχείων λιανικής πώλησης.

Με το ίδιο άρθρο προβλέπεται η δυνατότητα έκδοσης παραστατικών λιανικής πώλησης με τη χρήση υπηρεσιών παρόχου ηλεκτρονικής έκδοσης στοιχείων λιανικής πώλησης, καθώς και περιπτώσεις χειρόγραφης έκδοσης παραστατικών λιανικής πώλησης. Τέλος, με σκοπό την αξιοπιστία των σχετικών παραστατικών, θεσπίζεται στις παραγράφους 14 και 15 η υποβολή πληροφοριών από τις οντότητες που εκδίδουν παραστατικά λιανικής πώλησης είτε με φορολογικούς ηλεκτρονικούς μηχανισμούς του νόμου 1809/1980 είτε με τη χρήση υπηρεσιών παρόχου ηλεκτρονικής έκδοσης στοιχείων λιανικής πώλησης.

Άρθρο 13: Χρόνος έκδοσης στοιχείων λιανικής πώλησης

Στο άρθρο αυτό ορίζεται αναλυτικά ο χρόνος έκδοσης στοιχείου λιανικής για πώληση αγαθών, υπηρεσιών ή δικαιώματος λήψης υπηρεσιών, κατά περίπτωση.

Άρθρο 14: Ηλεκτρονικό τιμολόγιο

Ακολουθώντας την οδηγία 2006/112/ΕΕ, το άρθρο αυτό επιτρέπει την έκδοση τιμολογίου για πωλήσεις χονδρικής ή λιανικής σε ηλεκτρονική μορφή, εφόσον έχει όλα τα στοιχεία που απαιτούνται και εφόσον το ηλεκτρονικό τιμολόγιο έχει γίνει αποδεκτό, με έντυπο ή ηλεκτρονικό τρόπο, από το λήπτη των αγαθών ή υπηρεσιών.

Άρθρο 15: Αυθεντικότητα του τιμολογίου

Η διασφάλιση των συναλλαγών είναι ζήτημα κρίσιμης σημασίας τόσο για τους συναλλασσόμενους όσο και τη φορολογική διοίκηση. Με βάση τις απαιτήσεις της Οδηγίας 2006/112/ΕΕ, η παράγραφος 1 ορίζει ότι τα εμπλεκόμενα σε μια συναλλαγή μέρη (πωλητής και αγοραστής) έχουν την υποχρέωση να διασφαλίζουν την αυθεντικότητα της προέλευσης, την ακεραιότητα του περιεχομένου και την αναγνωσιμότητα του τιμολογίου, σε έντυπη ή σε ηλεκτρονική μορφή, από το χρόνο έκδοσης του έως τη λήξη της περιόδου διαφύλαξής του.

Στην παράγραφο 2 θεσπίζεται ως αρχή η υποχρέωση της οντότητας να εφαρμόζει τα κατάλληλα στις περιστάσεις μέτρα διασφάλισης της αυθεντικότητας της προέλευσης, της ακεραιότητας του περιεχομένου και της αναγνωσιμότητας του τιμολογίου. Η απαίτηση αυτή του νόμου μπορεί να εκπληρούται με οποιεσδήποτε δικλίδες (διαδικασίες, μέτρα, κανονισμοί) δημιουργούν αξιόπιστη και ελέγξιμη αλληλουχία (αλυσίδα) τεκμηρίων που συνδέουν κάθε τιμολόγιο με τη σχετική προμήθεια αγαθών ή παροχή υπηρεσιών, και αντίστροφα.

Τέλος, στην παράγραφο 3 αναφέρονται ενδεικτικές δικλίδες ή πρακτικές για τη διασφάλιση της αυθεντικότητας της προέλευσης, της ακεραιότητας του περιεχομένου και της αναγνωσιμότητας του τιμολογίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: ΑΡΧΕΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

Στο κεφάλαιο 4 παρουσιάζονται οι βασικές αρχές σύνταξης χρηματοοικονομικών καταστάσεων σύμφωνα με την οδηγία 2013/34/ΕΕ και ορίζονται οι καταστάσεις που συντάσσουν οι υποκείμενες οντότητες με βάση το μέγεθός τους, ακολουθώντας τα κριτήρια του άρθρου 2.

Άρθρο 16: Ορισμός των χρηματοοικονομικών καταστάσεων

Το άρθρο αυτό καθιερώνει (παράγραφος 1) την υποχρέωση ενσωμάτωσης στις χρηματοοικονομικές καταστάσεις της περιόδου του συνόλου των καταχωρούμενων στα λογιστικά αρχεία συναλλαγών και γεγονότων. Περαιτέρω, ορίζεται (παράγραφος 2) ότι οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις μιας οντότητας αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο πληροφοριών με στόχο την εύλογη, από κάθε ουσιώδη άποψη, παρουσίαση των αναγνωριζόμενων περιουσιακών στοιχείων (στοιχείων του ενεργητικού), των υποχρεώσεων, της καθαρής θέσης, των στοιχείων εσόδων, εξόδων, κερδών και ζημιών, καθώς και των χρηματοροών της εκάστοτε περιόδου, κατά περίπτωση, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου.

Στις παραγράφους 3 έως 8 ορίζονται οι χρηματοοικονομικές καταστάσεις που πρέπει να συντάσσουν οι οντότητες, ανάλογα με το μέγεθός τους κατά το άρθρο 2, και σύμφωνα με τα σχετικά υποδείγματα του Παραρτήματος Β του παρόντος νόμου. Ειδικές απλουστεύσεις παρέχονται για τις πολύ μικρές και τις μικρές οντότητες (συνοπτικές χρηματοοικονομικές καταστάσεις).

Στις παραγράφους 9 έως 12 καθορίζονται γενικές αρχές αναφορικά με τα υποδείγματα των χρηματοοικονομικών καταστάσεων.

Άρθρο 17: Γενικές αρχές σύνταξης χρηματοοικονομικών καταστάσεων

Το άρθρο 17 θέτει τις γενικές λογιστικές αρχές για τη σύνταξη χρηματοοικονομικών καταστάσεων. Ειδικότερα, ορίζεται (παράγραφος 1) ότι οι καταστάσεις πρέπει να συντάσσονται με σαφήνεια και σύμφωνα με τις θεμελιώδεις παραδοχές του δουλευμένου και της συνέχισης της δραστηριότητας της οντότητας. Στην ίδια παράγραφο παρατίθεται εξειδίκευση αυτών των βασικών αρχών.

Άλλες σημαντικές αρχές παρατίθενται στις παραγράφους 2 έως 10. Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στην παράγραφο 9 στην οποία εάν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η εφαρμογή ενός κανόνα έρχεται σε σύγκρουση με την υποχρέωση περί εύλογης παρουσίασης, επιβάλλεται παρέκκλιση από το συγκεκριμένο κανόνα, προκειμένου να ικανοποιηθεί η απαίτηση της εύλογης παρουσίασης. Αυτές οι εξαιρετικές περιπτώσεις αφορούν ασυνήθεις συναλλαγές ή γεγονότα.

Τέλος, ορίζεται στην παράγραφο 11 ότι εάν η θεμελιώδης παραδοχή της συνέχισης δραστηριότητας δεν ισχύει για μια οντότητα, κατά τη σύνταξη των χρηματοοικονομικών καταστάσεων τα περιουσιακά της στοιχεία επιμετρώνται στις καθαρές ρευστοποιήσιμες αξίες τους ενώ οι υποχρεώσεις της, περιλαμβανομένων των προβλέψεων, επιμετρώνται στα ποσά που αναμένεται να απαιτηθούν για τον διακανονισμό τους

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΠΙΜΕΤΡΗΣΗΣ

Το κεφάλαιο 5 αναφέρεται στους βασικούς κανόνες επιμέτρησης των διαφόρων στοιχείων του ισολογισμού και της κατάστασης αποτελεσμάτων. Τα άρθρα 18 έως 23 αναφέρονται στην επιμέτρηση περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων με βάση την παραδοχή του ιστορικού κόστους, ενώ με το άρθρο 24 παρέχεται η δυνατότητα, σύμφωνα με την οδηγία 2013/34/ΕΕ, επιμέτρησης στην εύλογη αξία για επιλεγμένα περιουσιακά στοιχεία και υποχρεώσεις. Το άρθρο 25 περιγράφει τα στοιχεία της κατάστασης αποτελεσμάτων και το άρθρο 26 τα στοιχεία της καθαρής θέσης. Τέλος, το άρθρο 27 αναφέρεται στην ειδική περίπτωση συναλλαγών και στοιχείων σε ξένο νόμισμα, ενώ το άρθρο 28 αναφέρεται στο χειρισμό μεταβολών λογιστικών πολιτικών και διόρθωσης λαθών.

Άρθρο 18: Ενσώματα και άυλα πάγια στοιχεία

Το άρθρο 18 ορίζει τους λεπτομερείς κανόνες αρχικής αναγνώρισης και μεταγενέστερης επιμέτρησης διαφόρων κατηγοριών ενσώματων και άυλων πάγιων στοιχείων, είτε αποκτώμενων από τρίτους είτε ιδιοπαραγόμενων.

Συγκεκριμένα, η παράγραφος 1 αναφέρεται στα διάφορα ενσώματα, βιολογικά και άυλα πάγια στοιχεία καθώς και στους σχετικούς λογιστικούς κανόνες, ενώ η παράγραφος 2 αναφέρεται στα ιδιοπαραγόμενα πάγια στοιχεία. Στην παράγραφο 3 παρατίθενται οι κανόνες για την προσαρμογή λογιστικών αξιών παγίων στα πλαίσια του ιστορικού κόστους (αποσβέσεις και απομειώσεις), ενώ η παράγραφος 4 πραγματεύεται το ζήτημα της χρηματοδοτικής μίσθωσης και του τρόπου εμφάνισης των σχετικών περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων, λαμβάνοντας υπόψη και το σχετικό ορισμό του παραρτήματος Α. Το θέμα αντιμετωπίζεται τόσο από την πλευρά του μισθωτή όσο και από την πλευρά του εκμισθωτή. Στην ίδια παράγραφο αντιμετωπίζεται και το θέμα της πώλησης περιουσιακών στοιχείων και επαναμίσθωσης αυτών με χρηματοδοτική μίσθωση.

Άρθρο 19: Χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία

Το άρθρο 19 (παράγραφος 1) αναφέρεται στους κανόνες αρχικής αναγνώρισης και μεταγενέστερης επιμέτρησης των χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων και του χειρισμού των διαφορών που προκύπτουν, στα πλαίσια του ιστορικού κόστους.

Άρθρο 20: Επιμέτρηση αποθεμάτων και υπηρεσιών

Το άρθρο 20 καθορίζει τους κανόνες προσδιορισμού του κόστους κτήσης αποθεμάτων και υπηρεσιών και τον τρόπο μεταγενέστερης επιμέτρησης αποθεμάτων στα πλαίσια του ιστορικού

κόστους. Το κόστος κτήσης αποθεμάτων περιλαμβάνει το σύνολο των δαπανών που απαιτούνται για να φθάσουν αυτά στην παρούσα θέση και κατάστασή τους. Το κόστος κτήσης του τελικού αποθέματος προσδιορίζεται με τη μέθοδο «Πρώτο Εισαχθέν – Πρώτο Εξαχθέν» (FIFO) ή τη μέθοδο του μέσου σταθμικού όρου ή μια άλλη γενικά αποδεκτή μέθοδο. Η χρήση της μεθόδου «Τελευταίο Εισαχθέν – Πρώτο Εξαχθέν» (LIFO) δεν είναι επιτρεπτή. Όταν απαιτείται σημαντική περίοδος χρόνου για να καταστούν τα αποθέματα έτοιμα για την προοριζόμενη χρήση ή πώλησή τους, το κόστος των αποθεμάτων μπορεί να επιβαρύνεται με τόκους εντόκων υποχρεώσεων, κατά το μέρος που οι τόκοι αυτοί αναλογούν στα εν λόγω αποθέματα.

Άρθρο 21: Προκαταβολές δαπανών και λοιπά περιουσιακά στοιχεία

Οι προκαταβολές αναγνωρίζονται αρχικά στο κόστος κτήσης και μεταγενέστερα επιμετρώνται στο αρχικό κόστος κτήσης μείον τα χρησιμοποιηθέντα ποσά βάσει της αρχής του δουλευμένου. Τα λοιπά περιουσιακά στοιχεία αναγνωρίζονται αρχικά στο κόστος κτήσης και μεταγενέστερα επιμετρώνται στο μικρότερο ποσό μεταξύ κόστους κτήσης και ανακτήσιμης αξίας.

Άρθρο 22: Υποχρεώσεις

Οι παράγραφοι 1 έως 9 αναφέρονται στην αρχική αναγνώριση και μεταγενέστερη επιμέτρηση χρηματοοικονομικών υποχρεώσεων. Ρυθμίζεται επίσης ο τρόπος χειρισμού ποσών που αφορούν υπέρ ή υπό το άρτιο έκδοση υποχρεώσεων, του κόστους που συνδέονται άμεσα με την ανάληψή τους, καθώς και των διαφορών που προκύπτουν από την μεταγενέστερη επιμέτρησή τους. Η παράγραφος 10 αναφέρεται στις μη χρηματοοικονομικές υποχρεώσεις και οι παράγραφοι 11 έως 13 στην αρχική αναγνώριση και μεταγενέστερη επιμέτρηση των προβλέψεων. Τέλος, η παράγραφος 14 ρυθμίζει το θέμα των διαφορών που προκύπτουν είτε κατά την επανεκτίμησή είτε κατά τον διακανονισμό των υποχρεώσεων, συμπεριλαμβανομένων των προβλέψεων.

Άρθρο 23: Κρατικές επιχορηγήσεις και αναβαλλόμενοι φόροι

Στις παραγράφους 1 και 2 καθορίζεται ο λογιστικός χειρισμός των κρατικών επιχορηγήσεων για απόκτηση περιουσιακών στοιχείων και έξοδα αντίστοιχα. Στις παραγράφους 3 έως 5 παρέχεται το δικαίωμα και ορίζονται οι κανόνες για την αναγνώριση για αναβαλλόμενης φορολογίας.

Άρθρο 24: Επιμέτρηση περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων στην εύλογη αξία

Το άρθρο 24 (παράγραφος 1) παρέχει τη δυνατότητα χρήσης της εύλογης αξίας για την επιμέτρηση επιλεγμένων περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων, συμπεριλαμβανομένων παραγώγων αντιστάθμισης, ως εναλλακτική βάση επιμέτρησης έναντι του ιστορικού κόστους των άρθρων 18

έως 23. Σημειώνεται ότι ειδικά για τα χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία η Οδηγία 2013/34/ΕΕ απαιτεί από τα κράτη μέλη είτε να επιτρέπουν είτε να επιβάλλουν τη χρήση της εύλογης αξίας.

Οι παράγραφοι 2 έως 4 παρουσιάζουν το γενικό πλαίσιο χρήσης της εύλογης αξίας, ενώ οι παράγραφοι 5 έως 11 ρυθμίζουν τη χρήση εύλογης αξίας για διάφορα περιουσιακά στοιχεία και υποχρεώσεις, περιλαμβανομένης της αντιστάθμισης. Προβλέπεται ότι η εκτίμηση της εύλογης αξίας ακινήτων κανονικά διενεργείται από επαγγελματία εκτιμητή που διαθέτει τα απαιτούμενα προσόντα και εμπειρία για την διενέργεια αξιόπιστης εκτίμησης.

Η παράγραφος 12 καθορίζει τον τρόπο υπολογισμού της εύλογης αξίας, ενώ η παράγραφος 13 θέτει τις προϋποθέσεις με βάση τις οποίες συμβάσεις επί εμπορευμάτων θεωρούνται παράγωγα χρηματοοικονομικά προϊόντα. Τέλος, η παράγραφος 14 θέτει περιορισμούς στη μεταφορά χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων από κατηγορία σε κατηγορία, με στόχο τη διασφάλιση της αξιοπιστίας των λογιστικών μεγεθών.

Άρθρο 25: Στοιχεία της κατάστασης αποτελεσμάτων

Το άρθρο 25 απαριθμεί τα διάφορα στοιχεία της κατάστασης αποτελεσμάτων (έσοδα, κέρδη, έξοδα, ζημιές) και θέτει κανόνες για την αναγνώρισή τους, το λογιστικό χειρισμό καθώς και την εμφάνιση αυτών στην κατάσταση αποτελεσμάτων.

Άρθρο 26: Στοιχεία της καθαρής θέσης

Το άρθρο αυτό περιγράφει τα βασικά κονδύλια της καθαρής θέσης και ορίζει κανόνες αρχικής αναγνώρισης και επιμέτρησης αυτών.

Άρθρο 27: Συναλλαγές και στοιχεία σε ξένο νόμισμα

Στο άρθρο 27 καθορίζονται κανόνες για τη μετατροπή στο νόμισμα των χρηματοοικονομικών καταστάσεων συναλλαγών καθώς και περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων εκφρασμένων σε ξένο νόμισμα. Ρυθμίζεται επίσης ο χειρισμός των διαφορών που προκύπτουν από μεταβολή της συναλλαγματικής ισοτιμίας, ανάλογα με το περιουσιακό στοιχείο ή την υποχρέωση.

Άρθρο 28: Μεταβολές λογιστικών πολιτικών και εκτιμήσεων και διόρθωση λαθών

Στην παράγραφο 1 ορίζεται ότι η μεταβολή λογιστικών πολιτικών και η διόρθωση λαθών γίνεται με αναδρομική διόρθωση των συγκριτικών χρηματοοικονομικών καταστάσεων. Στην παράγραφο 2 ορίζεται ότι η μεταβολές λογιστικών εκτιμήσεων δεν έχουν αναδρομική εφαρμογή καθώς

αναγνωρίζονται στην περίοδο στην οποία αποφασίζονται και επηρεάζουν αυτή την περίοδο και μελλοντικές περιόδους. Τέλος, στην παράγραφο 3 θεσπίζεται η υποχρέωση για άμεση διόρθωση των λαθών, μετά τον εντοπισμό τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ (ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ) ΚΑΙ ΑΠΑΛΛΑΓΕΣ

Άρθρο 29: Προσάρτημα (σημειώσεις) επί των χρηματοοικονομικών καταστάσεων

Η παράγραφος 1 του άρθρου 29 θέτει γενικές αρχές σύνταξης του προσαρτήματος και οι υπόλοιπες παράγραφοι (2 έως 34) καθορίζουν το περιεχόμενό του ανά κονδύλι των χρηματοοικονομικών καταστάσεων, βάσει των προβλέψεων της Οδηγίας 34/2013/ΕΕ.

Άρθρο 30: Απλοποιήσεις και απαλλαγές

Το άρθρο 30 παρέχει, με βάση τις πρόνοιες της Οδηγίας 34/2013/ΕΕ και την αρχή «προτεραιότητα στις μικρές επιχειρήσεις» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σειρά απλοποιήσεων και απαλλαγών, χωρίς να θίγεται η αξιοπιστία των χρηματοοικονομικών καταστάσεων. Οι απλοποιήσεις και οι απαλλαγές αυτές αναφέρονται στο πλαίσιο που έχει τεθεί στα άρθρα 1 έως 29 και μπορεί να είναι είτε προαιρετικού είτε υποχρεωτικού χαρακτήρα. Αναφέρονται τόσο σε θέματα επιμέτρησης των διαφόρων στοιχείων των οικονομικών καταστάσεων, όσο και στη σύνταξη του προσαρτήματος. Οι απλοποιήσεις και οι απαλλαγές κλιμακώνονται ανάλογα με το μέγεθος και την κατηγορία της οντότητας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Το κεφάλαιο αυτό αναφέρεται στις προϋποθέσεις και τους κανόνες σύνταξης ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων.

Άρθρο 31: Κατηγοριοποίηση οντοτήτων και ομίλων για σκοπούς ενοποίησης

Το άρθρο αυτό καθορίζει τα όρια μεγέθους των ομίλων επιχειρήσεων, με βάση τα κριτήρια της Οδηγίας 34/2013/ΕΕ.

Άρθρο 32: Προϋποθέσεις υποχρεωτικής ενοποίησης

Το άρθρο αυτό καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες θεσπίζεται υποχρέωση σύνταξης ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων.

Άρθρο 33: Κατηγορίες οντοτήτων που απαλλάσσονται από ενοποίηση

Το άρθρο αυτό απαλλάσσει μικρούς και μεσαίους ομίλους από την υποχρέωση σύνταξης ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων. Η απαλλαγή αυτή δεν ισχύει για την περίπτωση

ομίλου του οποίου μια ή περισσότερες από τις συνδεδεμένες οντότητες είναι δημοσίου συμφέροντος. Περαιτέρω, το ίδιο άρθρο ορίζει, υπό προϋποθέσεις, και άλλες περιπτώσεις απαλλαγής από ενοποίηση.

Άρθρο 34: Κανόνες κατάρτισης ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων

Το άρθρο 34 περιγράφει αναλυτικά τους κανόνες για την κατάρτιση ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων.

Άρθρο 35: Μέθοδος της καθαρής θέσης για συγγενείς και κοινοπραξίες

Το άρθρο 35 περιγράφει την μέθοδο της καθαρής θέσης για την ενσωμάτωση των συγγενών οντοτήτων και των κοινοπραξιών στις ενοποιημένες χρηματοοικονομικές καταστάσεις κατά την αρχική αναγνώριση και τη μεταγενέστερη επιμέτρηση.

Άρθρο 36: Σημειώσεις των ενοποιημένων χρηματοοικονομικών καταστάσεων

Το άρθρο 36 καθορίζει τις πληροφορίες που, επιπρόσθετα του άρθρου 29, πρέπει να δίδονται από τους ομίλους που συντάσσουν ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8: ΠΡΩΤΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 37: Πρώτη εφαρμογή

Το άρθρο 37 (παράγραφος 1) ρυθμίζει θέματα πρώτης εφαρμογής του παρόντος νομοσχεδίου. Ειδικότερα, τα κεφάλαια 4 έως και 7, καθώς και οι ορισμοί του παραρτήματος Α που σχετίζονται με την εφαρμογή των κεφαλαίων αυτών, τίθενται σε ισχύ για περιόδους που αρχίζουν μετά την 31^η Δεκεμβρίου 2014. Τα υπόλοιπα κεφάλαια καθώς και οι ορισμοί του Παραρτήματος Α που σχετίζονται με την εφαρμογή των κεφαλαίων αυτών τίθεται σε εφαρμογή από την 1 Ιανουαρίου 2015, εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά για συγκεκριμένες ρυθμίσεις.

Η παράγραφος 2 ορίζει ότι η πρώτη εφαρμογή των κανόνων επιμέτρησης και σύνταξης χρηματοοικονομικών καταστάσεων των κεφαλαίων 4 έως και 7 αντιμετωπίζεται ως αλλαγή λογιστικών πολιτικών. Ωστόσο, στην παράγραφο 3 παρέχεται διευκόλυνση στις οντότητες κατά την πρώτη εφαρμογή, όταν η αναδρομική προσαρμογή ορισμένων ή όλων των στοιχείων των χρηματοοικονομικών καταστάσεων είναι πρακτικά δυσχερής, ή όταν το απαιτούμενο κόστος είναι σημαντικό, σύμφωνα με την παράγραφο 4.

Στην παράγραφο 5 παρέχεται η δυνατότητα, για λόγους διευκόλυνσης της μετάβασης, οι οντότητες να συνεχίσουν να εμφανίζουν στον ισολογισμό τους κονδύλια που δεν πληρούν τα κριτήρια

αναγνώρισης του παρόντος νόμου, αλλά αναγνωρίζονταν με το προηγούμενο λογιστικό πλαίσιο, μέχρι την ολοσχερή απόσβεσή τους βάσει των φορολογικών διατάξεων ή την καθ' οιονδήποτε τρόπο διάθεσή τους.

Λοιπά θέματα της πρώτης εφαρμογής ρυθμίζονται στις παραγράφους 6 και 7, ενώ διευκολύνσεις παρέχονται για τις πολύ μικρές και τις μικρές οντότητες στις παραγράφους 8 και 9.

Άρθρο 38: Καταργούμενες διατάξεις

Το άρθρο απαριθμεί τις υφιστάμενες διατάξεις που καταργούνται όταν τεθεί ισχύ το παρόν νομοσχέδιο.

Άρθρο 39: Ρυθμίσεις λοιπών θεμάτων

Στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού ορίζεται ότι δεν υπόκεινται στις ρυθμίσεις αυτού του νόμου οι αγρότες του ειδικού καθεστώτος ΦΠΑ του ν. 2859/2000 και άλλες περιπτώσεις φυσικών προσώπων. Στην παράγραφο 2 ορίζεται η υποχρέωση των υποκείμενων στο νόμο οντοτήτων να συγκεντρώνουν κατάλληλα από το λογιστικό και πληροφοριακό τους σύστημα και να παρέχουν στις δημόσιες αρχές τα λογιστικά ή στατιστικά δεδομένα που απαιτεί η νομοθεσία.

Στην παράγραφο 3 προβλέπεται η σύσταση διαρκούς επιτροπής με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών για την υποστήριξη της εφαρμογής και την αξιολόγηση του παρόντος νόμου. Η επιτροπή δύναται να επεξεργάζεται προτάσεις, για τη βελτίωση και την άμεση προσαρμογή του παρόντος νόμου στις εξελίξεις στους Ευρωπαϊκούς λογιστικούς κανόνες και στη διεθνή πρακτική καθώς και την λειτουργική διασύνδεσή του με το φορολογικό και λοιπό θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας των υποκείμενων οντοτήτων, προ της νομοθέτησής τους. Οι προτάσεις αυτές προϋποθέτουν τη δημοσιοποίηση ανάλυσης των επιπτώσεων σε σχέση με το διοικητικό κόστος και τα εκτιμώμενα οφέλη.

Άρθρο 40: Μεταβατικές διατάξεις

Το άρθρο 40 παραθέτει ρυθμίσεις μεταβατικού χαρακτήρα σχετικά με τη χρήση φορολογικών ηλεκτρονικών μηχανισμών.

**Τροποποιούμενες και καταργούμενες διατάξεις στο Σχέδιο Νόμου του
Υπουργείου Οικονομικών υπό τον τίτλο:**

«ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ»

Τροποποιούμενες διατάξεις:

Με το άρθρο 38, παράγραφος 6 του παρόντος τροποποιείται η παράγραφος 6 του άρθρου 42α του Κ.Ν. 2190/1920, η οποία είχε ως εξής:

«6. Κάθε εταιρεία, η οποία, κατά την ημερομηνία κλεισίματος του πρώτου μετά την έναρξη ισχύος αυτού του Νόμου ισολογισμού της, δεν υπερβαίνει τα αριθμητικά όρια των δύο από τα παρακάτω τρία κριτήρια:

α) σύνολο ισολογισμού δύο εκατομμύρια πεντακόσιες χιλιάδες (2.500.000) ευρώ, όπως αυτό προκύπτει από την άθροιση των στοιχείων Α μέχρι Ε του ενεργητικού στο υπόδειγμα ισολογισμού που παραπέμπει το άρθρο 42γ και β) καθαρός κύκλος εργασιών πέντε εκατομμύρια (5.000.000) ευρώ.

γ. μέσος όρος προσωπικού που απασχολήθηκε κατά τη διάρκεια της χρήσης, 50 άτομα,

μπορεί να δημοσιεύει συνοπτικό ισολογισμό, που να εμφανίζει μόνο τους λογαριασμούς οι οποίοι, στο υπόδειγμα που παραπέμπει το άρθρο 42γ, χαρακτηρίζονται με γράμματα και λατινικούς αριθμούς, με τον όρο ότι οι απαιτήσεις και υποχρεώσεις θα διαχωρίζονται σε μακροπρόθεσμες και βραχυπρόθεσμες, με την έννοια της παραγράφου 6 του άρθρου 42ε.

Οι εταιρείες αυτές, εφόσον δεν υπάγονται στις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 134, μπορούν να μην εκλέγουν τους ελεγκτές τους από το Σώμα Ορκωτών Ελεγκτών Λογιστών.»

Καταργούμενες διατάξεις:

1. Με το άρθρο 38, παράγραφος 1 του παρόντος καταργείται η παράγραφος 1 της υποπαραγράφου Ε1 της παραγράφου Ε του άρθρου πρώτου του νόμου 4093/2013 (Κώδικας Φορολογικής Απεικόνισης Συναλλαγών) με την οποία ορίζονταν οι υποχρεώσεις τήρησης βιβλίων και έκδοσης στοιχείων των υπόχρεων απεικόνισης συναλλαγών.

2. Με το άρθρο 38, παράγραφος 2 του παρόντος καταργούνται οι διατάξεις του νόμου 1809/1988 (Καθιέρωση Φορολογικών Μηχανισμών και άλλες διατάξεις), με τις οποίες οριζόταν η υποχρέωση χρησιμοποίησης ηλεκτρονικών φορολογικών μηχανών για την έκδοση των φορολογικών στοιχείων, η διαδικασία αδειοδότησης, έγκρισης και χρήσης των μηχανών αυτών καθώς και τα πρόστιμα που επιβάλλονταν σε περίπτωση διάπραξης παράβασης των διατάξεων του νόμου αυτού.

3. Με το άρθρο 38, παράγραφος 3 του παρόντος καταργούνται:

- α) Η παράγραφος 8(δ) του άρθρου 16 του Κ.Ν. 2190/1920, σχετικά με τη δημιουργία αποθεματικού ισόποσου με την αξία κτήσης ίδιων μετοχών, εγγεγραμμένων στο ενεργητικό του ισολογισμού.
- β) Η παράγραφος 2 του άρθρου 42 του Κ.Ν. 2190/1920, με την οποία ήταν δυνατός ο ορισμός της πρώτης εταιρικής χρήσης για χρονικό διάστημα έως και εικοσιτέσσερις μήνες.
- γ) Οι παράγραφοι 1 έως 4, 7 και 8 του άρθρου 42α του Κ.Ν. 2190/1920, σχετικά με την κατάρτιση των ετήσιων οικονομικών καταστάσεων.
- δ) Τα άρθρα 42β έως 43 του Κ.Ν. 2190/1920, με τα οποία τίθεντο οι διατάξεις για τη δομή του ισολογισμού, του λογαριασμού «αποτελέσματα χρήσεως» και του πίνακα διαθέσεως αποτελεσμάτων, οι ειδικές διατάξεις για ορισμένα στοιχεία του ισολογισμού και του λογαριασμού «αποτελέσματα χρήσεως», καθώς και οι κανόνες αποτίμησης.
- ε) Οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 43α του Κ.Ν. 2190/1920, με τις οποίες οριζόνταν το περιεχόμενο του προσαρτήματος.
- στ) Το άρθρο 43γ του Κ.Ν. 2190/1920, με το οποίο οριζόνταν η αποτίμηση των χρηματοοικονομικών μέσων στην εύλογη αξία.
- ζ) Τα άρθρα 90 έως 107 του Κ.Ν. 2190/1920, με τα οποία οριζόνταν οι υποχρεώσεις σχετικά με την κατάρτιση ενοποιημένων λογαριασμών (ενοποιημένων οικονομικών καταστάσεων).
- η) Τα άρθρα 110 έως 130 του Κ.Ν. 2190/1920, με τα οποία είχαν ενσωματωθεί οι διατάξεις των άρθρων 2 έως και 43 της Οδηγίας 86/635/ΕΟΚ.
- θ) Τα άρθρα 132 έως 134 του Κ.Ν. 2190/1920, με τα οποία τίθεντο οι τελικές και μεταβατικές διατάξεις του νόμου αυτού και οριζόνταν η υποχρέωση εφαρμογής των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων.
- ι) Τα άρθρα 138 έως 143 του Κ.Ν. 2190/1920, με τα οποία τίθενται κανόνες σχετικά με την επιμέτρηση των λογιστικών μεγεθών, την αποτίμηση, την τήρηση λογιστικών βιβλίων, τα φορολογητέα κέρδη ή ζημιές για τους εφαρμόζοντες τα διεθνή λογιστικά πρότυπα, ρυθμίσεις σχετικά με τις υποχρεώσεις των εταιριών που συνάπτουν χρηματοδοτικές μισθώσεις και επιμέρους ρυθμίσεις σχετικά με την

πρώτη εφαρμογή και τις μεταβατικές διατάξεις για την εφαρμογή των διεθνών λογιστικών προτύπων.

- ια) Τα άρθρα 20 έως 27 του νόμου 2065/1992, σχετικά με την αναπροσαρμογή της αξίας των ακινήτων των επιχειρήσεων.
- ιβ) Η περίπτωση (β) της παραγράφου 1 του άρθρου 23 του Ν.Δ. 400/70, σχετικά με την υποχρέωση των ασφαλιστικών επιχειρήσεων να καταρτίζουν, δημοσιεύουν και υποβάλλουν στο Υπουργείο Εμπορίου, οικονομικές καταστάσεις στην ελληνική γλώσσα, βάσει της νομοθεσίας για την κατάρτιση των ετήσιων οικονομικών καταστάσεων.
- ιγ) Τα άρθρα 62 έως 78 (κεφάλαιο 11) του Ν.Δ. 400/70, με τα οποία ενσωματώθηκαν οι διατάξεις των άρθρων 1 έως και 68 της Οδηγίας 91/674/ΕΟΚ, 43 της Οδηγίας 92/96/ΕΟΚ και 44 της Οδηγίας 92/94/ΕΟΚ σχετικά με τις υποχρεώσεις των ασφαλιστικών επιχειρήσεων.
- ιδ) Η παράγραφος 2 του άρθρου 22 του Κ.Ν. 3190/1955, η οποία είχε ως εξής: «2. Για την κατάρτιση των ετήσιων οικονομικών καταστάσεων εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των άρθρων 42α, 42β, 42γ, 42δ, 42ε, 43, 43α και 43γ του κ.ν. 2190/1920.»
- ιε) Το άρθρο 80 του νόμου 4072/2012, σχετικά με τον τρόπο λογιστικής παρακολούθησης και παρουσίασης των εξωκεφαλαιακών και εγγυητικών εισφορών.
- ιστ) Τα άρθρα 96 και 97 του νόμου 4072/2012, σχετικά με την υποχρέωση των ιδιωτικών κεφαλαιουχικών εταιριών να συντάσσουν ετήσιες οικονομικές καταστάσεις και απογραφή.
- ιζ) Η παράγραφος 1 του άρθρου 98 του νόμου 4072/2012, σχετικά με τον τρόπο κατάρτισης των ετήσιων οικονομικών καταστάσεων.
- ιη) Το άρθρο 101 του νόμου 4072/2012, σχετικά με την υποχρέωση κατάρτισης ετήσιων οικονομικών καταστάσεων μητρικών – ιδιωτικών κεφαλαιουχικών εταιριών.
- ιθ) Το Π.Δ. 1123/1980 (ΦΕΚ Α 283/15-12-1980) περί εφαρμογής του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου.
- κ) Τα άρθρα 47 έως 49 του νόμου 1041/1980, σχετικά με την καθιέρωση του θεσμού του Γενικού Λογιστικού Σχεδίου και το ορισμό της έννοιας, του σκοπού και των εξουσιοδοτήσεων εφαρμογής του για τις υποκείμενες στο παρόντα νόμο οντότητες.

- κα) Το Π.Δ. 148/1984 περί εφαρμογής του Κλαδικού Λογιστικού Σχεδίου Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων.
- κβ) Το Π.Δ. 384/1992 περί εφαρμογής Κλαδικού Λογιστικού Σχεδίου Τραπεζών.